

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major. 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	FINQUES AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI agilitat i gestió immobiliària Tel. 57 31 36 ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	P & J FOTO-VIDEO-MÚSICA REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/. Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Major 110 Tel. 72 05 81 - ULLDECONA

Ermita Verge de Loreto

El Molt Honorable En Jordi Pujol, fa lliurament a la Vice-Presidenta del C.C.R. Na Mª Cinta Caballer i Meseguer de la Medalla al Treball "President Macià"

Entrevista a Mª CINTA CABALLER

Pàgs. 2-3

RELLS DE PREMSA

Pàg. 4

ACTIVITATS DEL C.C.R. A LES FESTES MAJORS

Pàg. 5

L'ESPERA

Pàgs. 6-7

VIII DIADA DEL CASTELL Comanador 1995

Pàgs. 8-9

NOVETATS FILATÈLIQUES

Pàg. 10

XIII JORNADES DE TEATRE

Pàg. 11

Entrevista a

Mª CINTA CABALLER

VICE-PRESIDENTA DEL C.C.R.

És un orgull per a la gent d'Ulldecona comptar entre els nostres convilatans amb una persona que ens ha dedicat quasi bé tota la seva vida, anant més enllà "de l'estricta compliment de les seves obligacions", pel que fa a l'educació de molts de joves ulldeconencs; una mestra d'escola, de les que molta gent segurament en guarda record, Mª Cinta Caballer, ha tingut un altre reconeixement, en rebre de mans del President de la Generalitat un dels màxims guardons que aquesta concedeix: la medalla del President Macià.

- Que va sentir quan va rebre aquest nou premi, vostè que ja en ha tingut d'altres, i molt importants?

No m'agrada ser el punt de mira de la gent i quan m'ho van comunicar em va sorprendre perquè no ho esperava. Penso que complir amb un deure no mereix un reconeixement d'aquesta categoria. Després agraïment, als meus superiors i a les autoritats que m'han concedit aquest guardó.

- És meravellós que, dins del món de la cultura, es premiï a una persona que ha dedicat la seva vida a l'ensenyament. Amb la responsabilitat que suposa educar als nois i noies, aquesta feina té el reconeixement que realment li correspon?

Quan vaig començar a treballar encara era cert allò de "passes més gana que un mestre d'escola". Ara ja no. La societat ens reconeix econòmicament el nostre treball i quant a pares i alumnes, hi ha de tot. N'hi ha que et recorden sempre i, amb la seua actitud fan que pugues seguir lluitant, malgrat els que passen pel teu costat i ni tant sols et saluden, jo no puc queixar-me. Hi ha molta gent que respon a l'afecte que els he donat.

- Vostè va néixer a un poble petit de la província de Castelló, Rossell, on les ocasions per sortir a fora per estudiar no eren gaires, i menys per a una dona, en una època en què les oportunitats no eren com les

d'avui en dia. Com va ser que va decidir ser mestra, i amb quines dificultats es va trobar per arribar a ser-ho?

Els mestres del poble que ens donaven classe de batxillerat em van orientar perquè estudiés Magisteri. La meua iaia volia que fos mestra. Quant a dificultats, les pròpies d'una època en què no hi havia diners, (almenys natros no en teníem), ni beques, i tot depenia de l'esforç propi per correspondre al sacrifici que els pares feien per pagar els estudis.

- Els nois i noies d'avui dia potser es pensen que això dels video-jocs i els ordinadors són coses que han existit sempre, però no és així. Expliquin's una mica com era la vida d'aquells escolars dels primers anys de la seva docència, i quina importància tenia per a ells anar a l'escola?

El dia 12 de novembre de 1955 va ser el meu primer dia de classe a la Pobla de Benifassar. A l'escola no hi havia més que les taules bipersonals per a les alumnes, la taula per a la mestra i una pissarra. El material que usaven els alumnes estava en consonància amb el de l'escola, l'enciclopèdia, una llibreta, un llapis... Per a jugar, imaginació, alegria, i tantes ganes de viure com de l'altra, la de menjar. Recordo que una nena petita cada matí, en entrar a classe, em deixava a la meua taula una galeta Maria reblanida de portar-la a la mà. Era el seu millor obsequi.

Suposo que, com ara, la majoria dels alumnes hauria preferit jugar tot el dia, però venien a classe contentes i amb ganes d'aprendre. Sabien que era necessari per a la vida.

- Les coses han canviat molt des d'aleshores, però en aquesta evolució, sens dubte positiva, s'ha quedat alguna cosa pel camí. Vostè, com a espectadora privilegiada que ha estat, creu que hi ha alguna cosa que s'hauria de recuperar?

Durant aquests anys l'escola ha canviat tant com la societat. Els pares confiaven en la mestra i podies actuar amb tota llibertat perquè tenies sempre el seu suport. Hi havia uns valors humans que caldria recuperar. En canvi, és bo que els alumnes hagin perdut la temor i es comportin d'una manera més espontània, encara que a mi penso que mai no m'han tingut temor.

- Realment, és molt important la conscienciació dels pares pel que fa a l'educació dels seus fills, pensa que hi ha una autèntica connexió entre els pares i els educadors?

Actualment hi ha més interès que els fills aprenquen, la societat ens exigeix cada dia més, però penso que no hi ha prou connexió entre pares i mestres, fa falta més confiança mútua. L'educació és un art i això comporta un risc. S'està més pendent d'exigir responsabilitats que de col.laborar i això fa que a vegades es treballa sota mínims per por que surtin problemes.

- Fa falta tenir molta vocació per a dedicar tota la vida a aquesta professió. Vostè ens ha demostrat que en tenia molta, i que ha estat molt més que un treball

en el que guanyar-se la vida. Després de tant de temps dedicant-se a ensenyar, pensa que s'han complert les expectatives d'aquella noia que va marxar del poble per anar a estudiar "de mestra"?

Durant els anys de preparació a l'Escola de Magisteri vas carregant-te d'il.lusions, imagines una escola ideal, que poques vegades coincideix amb la realitat. Això però, no pot fer-te baixar el llistó d'exigència perquè acabariem fracassant. Sóc conscient de les meues limitacions però tinc la tranquil.litat d'haver fet en cada moment tot el que he pogut. Si no ho he fet millor és perquè no n'he sabut més.

A jutjar pels premis que ha rebut, entre els que es compten també un "Vot de Gràcies" i el "Lazo de la Orden Civil de Alfonso X, el Sabio", el balanç és realment positiu. Però, al darrera de tots els premis, el més important, el que queda de veritat, és una vida dedicada a una professió, amb una dedicació i esforç dignes dels mèrits que han rebut. És una satisfacció tenir-la entre nosaltres i li dediquem la més sincera felicitació, i l'encoratgem per a que continuï treballant com fins ara. Segur que li queden moltes coses més per a ensenyar.

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

SYSTEMS PARTNER

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

La premsa també fa ressò de Na Mª Cinta

27 de juny de 1995

Diari de Tarragona

Cinc tarragonins i una entitat reben les medalles i plaques President Macià

- L'acte es va fer al Palau de la Generalitat amb la presència de 1.000 persones.
- Premiats representants de l'advocacia, la cultura, la ciència i la pesca.
- En total es concediren ahir trenta-sis guardons: dos medalles i quatre plaques.

Treball constant, esperit d'iniciativa i progrés laboral són els valors que la Generalitat de Catalunya ha vist reflectits en sis tarragonins i una entitat, Agrupesca. Tots van rebre ahir els guardons President Macià en les seves modalitats de placa o medalla.

Guillem Goyà/Barcelona

L'acte de lliurament d'aquests premis es va celebrar ahir al saló més noble del Palau de la Generalitat, el Sant Jordi, davant un miler de persones. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va imposar les medalles i les plaques, acompanyat del conseller de Treball, Ignasi Farreres, i amb la presència de diversos membres del Govern català.

Per a Rafael Nadal, advocat tarragoní de 78 anys, la medalla President Macià «és el màxim a què podia aspirar». Nadal és el pare de l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, que ahir va presenciar emocionat el públic reconeixement del seu pare. Rafael Nadal va exercir l'advocacia durant més de 50 anys i va fundar l'Agrupació de Juristes Tarragonins. Magí Brufau va rebre una

Els premiats de Tarragona van posar junts en una imatge per a la història.

va ser cap dels serveis territorials del Departament d'Agricultura. L'any 1987 va ser nomenat president del Parc Natural del delta de l'Ebre, del qual és president honorari. Maria Cinta Caballer ha vist reconeguda la seva llarga trajectòria docent a Ulldecona,

NOU DIARI

23 de maig de 1995

Diversos tarragonins rebran la medalla President Macià

TARRAGONA - El govern català concedirà el pròxim mes de juny la medalla President Macià a cinc persones vinculades a les comarques tarragonines, així com la placa del mateix nom a una empresa de la demarcació.

Els guardons es concedeixen a qui s'ha distingit per la dedicació, cons-tància i esperit d'iniciativa en la seva actuació laboral i a les empreses que s'hagin destacat pels projectes de progrés. Un dels premiats serà el pescador Andreu García i Núñez, nascut a Tarragona, que es caracteritza pels seus coneixements de les diverses tècniques de pescar, que l'han fet popular al barri

del Serrallo, on viu actualment. També rebrà la medalla l'advocat Rafael Nadal i Company, membre fundador de l'Agrupació de Juristes Tarragonins, entitat que actualment presideix. Des del primer dia d'activitat professional, ha estat adscrit al torn d'ofici en entendre la professió com un servei als ciutadans més dèbils davant els més poderosos. Maria Cinta Caballer i Mesguer, mestra d'escola, serà una altra de les persones guardonades. Nascuda a Castelló, ha estat durant molts anys directora del col·legi públic d'Ulldecona. Al llarg de la seva vida professional, ha potenciat

27 de juny de 1995

NOU DIARI

Tarragonins i Agrupesca reben premi al treball

BARCELONA - Els tarragonins Magí Brufau, M. Cinta Caballer, Andreu García, Pere Mallarè, Rafael Nadal i Francesc Riera, a més de l'empresa Agrupesca, van rebre ahir a la tarda al Palau de la Generalitat les medalles i les plaques President Macià, per la seva dedicació al món del treball.

COQUE

Informació a la pàg. 17

ACTIVITATS DEL CCR A LES FESTES MAJORS

Dissabte, dia 2, a les 10 del matí:

"XXIV CONCURS DE DIBUIX RÀPID"

Per la tarda:

EXPOSICIÓ DE TREBALLS DE DIBUIX RÀPID

Dijous, dia 7, a les 9,30 del matí:

"VIII DIADA DEL CASTELL"

Organitzada per la Secció de Muntanya del C.C.R.

amb la col.laboració de:

AJUNTAMENT D'ULLDECONA

S. TERRITORIALS DE CULTURA DE LA GENERALITAT,

BARANES BRUSCA I ANTONI DOMÉNECH

Dissabte, dia 9, a les 12 del matí, a la Casa de Cultura:

LLIURAMENT DE PREMIS DEL XXIV CONCURS DE DIBUIX RÀPID

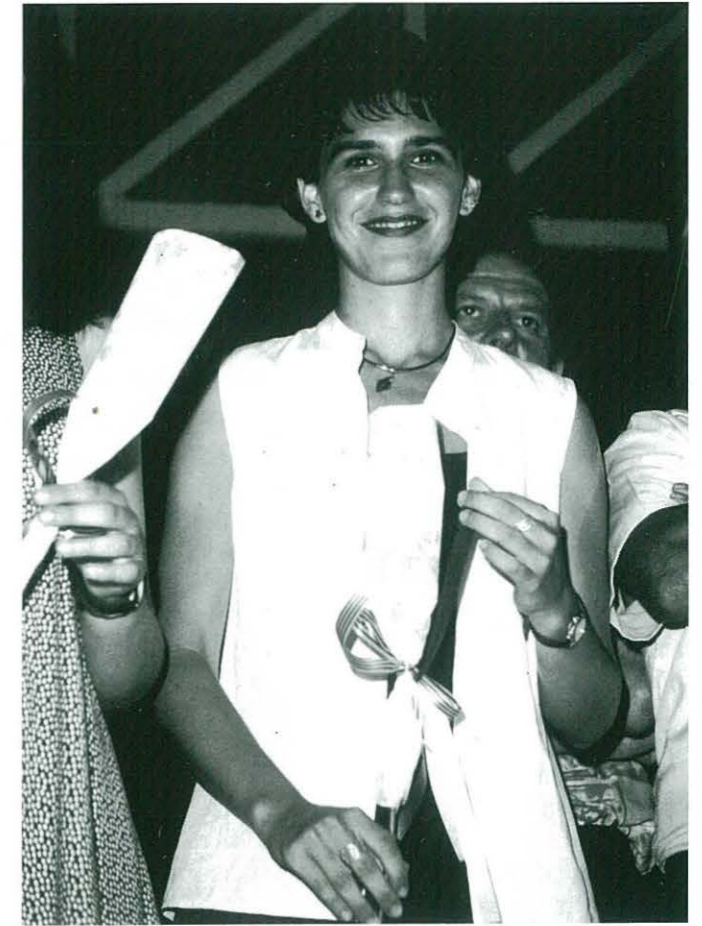
Per la tarda:

Es participa a la **DESFILADA DE CARROSSES**

Diumenge, dia 10, a les 22,30 nit, al Teatre Municipal

TEATRE JUVENIL

Es representarà l'obra d'Assumpta González: "LA PEPETA NO ÉS MORTA".

Na LAIA CAMPI i ALVAREDA i acompanyant del CCR, el dia de l'elecció de la "REINA DE FESTES 1995"

CONCURS DE DIBUIX RÀPID

BASES:

1. El Centre Cultural i Recreatiu convoca el XXIV Concurs de Dibuix Ràpid, amb motiu de les Festes Majors i amb la col.laboració de l'Excm. Ajuntament, Caixa Tarragona i els Serveis de Cultura de la Generalitat a Tortosa. Podrà participar-hi tothom que ho desitgi. Els concursants seran classificats segons les seves edats en les següents categories:

a) fins als 5 anys.	d) de 10 i 11 anys.
b) de 6 i 7 anys.	e) de 12 i 13 anys.
c) de 8 i 9 anys.	f) de més de 13 anys.

2. Les inscripcions es faran a les oficines de Caixa Tarragona, i el termini per a inscriure's quedarà clos el dia 1 de setembre.

3. El dia per a realitzar els treballs serà el dissabte, 2 de setembre, a les 10 del matí, hora que els participants hauran de

concentrar-se a la Plaça de l'Església i des d'allí es traslladaran al lloc escollit per realitzar els treballs.

4. Tots els concursants dibuixaran dos temes. El primer serà un model obligat i comú a tots els participants i, el segon, serà imaginatiu i lliure. Els dibuixos seran exposats a l'Ajuntament i podran ser visitats pel públic durant les Festes Majors.

5. Es nomenarà un jurat qualificador que atorgarà de manera general dos premis per cada categoria i tema, concedint-se també els accèssits que el jurat cregui convenients. S'establirà una classificació social entre els socis del Centre Cultural que quedin millor classificats en cada Categoria.

6. El lliurament de premis tindrà lloc el dissabte, 9 de setembre a les 12 hores, a la Casa de Cultura.

AVÍS ALS SOCIS

La Junta del CCR informa als socis que estiguin interessats en que els seus fills surtin a la carrossa que realitza aquesta Entitat, que passin per Major-110 i se'ls informarà del vestit que han de portar.

L'ESPERA

Ara que la foscor de la nit ja omple tota la casa i que els pensaments, a poc a poc, tornen al seu lloc tinc un plaer el relatar-vos uns fets totalment intrascendents que van tenir lloc en un poble no massa llunyà en l'espai i en el temps.

Jo tenia per aquells dies una pila no massa grossa d'anys i com a petit d'una àmplia família de pagesos m'havien reservat per a altres objectius que els de la terra. Encara no ho tenien massa clar però el meu destí oscil·lava entre un monestir o una menestralia. Les terres de la casa eren ateses pels meus germans i de moment no calien més braços per feinejar-les així que els pares i els avis, que encara gaudien de bona salut i de bon enteniment, van seure una nit de lluna plena a la taula del menjador i van anar fent projectes per al meu futur. Poc que ho sabia jo que dormia com un beneït en un jaç dintre la darrera cambra perquè, això sí, cada dos fills una cambra.

Podríem fer-lo treballar a la ferreria -va dir l'avi i després d'anades i tornades, de cavil·lacions i dubtes van quedar d'acord. A l'endemà, de bon matí, perquè a casa es matinava molt; va anar l'avi a cal ferrer. Al ferrer no li va fer massa gràcia perquè d'aprenents en tenia prou però a causa d'uns favors deguts no va tenir més remei que acceptar. Serà a la sega -va dir el ferrer, perquè era el temps en que la feina no apretava massa i tindria temps per ensinistrar-me en l'ofici.

Va ser després del dinar d'un diumenge quan en van donar la bona nova i jo vaig passar-me la resta del dia en una suor freda. Entusiasmats no era la paraula més adequada per explicar el meu estat perquè el sol fet de l'escalfor de la forja i la negror del carbó eren elements suficients per veure-les venir amb no massa alegria.

Me n'aniré de casa! -va ser la reacció primera i, on aniràs? -va ser la resposta conseqüent. Vaig passar la nit en un malson i tan prompte es va trencar l'albada vaig anar escales avall. Mig pa i unes olives van ser el meu equipatge amb un parell de sandàlies en mig ús i una muda per si plovia o m'embrutava.

Ni el gos em va dir adéu i vaig emprendre el carrer avall entre la pena i la llàgrima. En arribar al capdavant vaig trobar a Lluís el pastor que en veure'm va dir: Molt matines avui! No vaig respondre i mentre ell travessava el carrer amb un ramat d'un centenar d'ovelles jo les

anava mirant i anava unint el sentiment al seu. No es gran cosa ser ovella -m'anava dient, però ser el sobrer tampoc ho és. Vaig reemprendre la fugida cap a la serra -allí estaria segur- i passa darrera passa, en un principi sense ganes però després amb més força, vaig enfilat el camí del Puigmajor. Després d'unes dues hores de caminar vaig trobar-me una carrasca i allí, a la seva ombra, vaig deturar-me a esmorzar. Pa i olives i res més. No havia pensat amb l'aigua i l'empassament es feia llarg i penós. No havia previst les mancances ni m'havia endut el llibre de supervivència. Mal es pintaven les coses però era jove i això ja havia de ser prou.

Acabat l'esmorzar vaig reiniciar la marxa i al cap d'una mitja hora ja havia fet el cim. A la dreta o a l'esquerra. Vaig triar la dreta per allò de la precaució i de saber guardar el poc que em quedava i vaig anar enfilant falda avall una sendera que em portava a una masada. No portava rellotge però no faltava molt per al migdia quan vaig arribar-hi. El masover el vaig trobar a la porta amb cara de pocs amics i amb un garrot lluent agafat a la mà. No vaig gosar dir gran cosa tot i esperant que ell comencés la conversa. Va ser curta. No em va convidar a taula com era d'esperar tot i que tenia una capelleta amb un sant dalt la porta. No em vaig fer massa pesat i decidí continuar el camí tot i espolsant-me les espardenyes com m'havien ensenyat al catecisme.

El dinar va ser encara més penós que l'esmorzar perquè el pa era més sec i les olives més eixutes. Vaig tenir per fi un rampell de sort i vaig trobar una cisterna vora el camí. L'aigua era fonda perquè l'any havia estat dolent i per a fer un parell de glops vaig tenir feina. Poc begut i mal menjat vaig arribar una altra masada, cap allà a mitja tarda. El masover no era a la porta i per tant la rebuda es mostrava amb més bon aspecte. La porta del mas era oberta i no hi havia cap sant que la guardés la qual cosa em va fer suposar que em trobava en un lloc una mica deixat de la mà de Déu, però no em vaig aturar i vaig agafar el picaport amb ganes. Ja va! Ja va! -vaig sentir al cap d'una estona i tot seguit va aparèixer un home una mica entrat en anys, eixut i amb una cigarreta a la boca.

Em semblava haver-lo vist algun any per les festes però no sabia ben bé quan. Què vol el jove? -va dir. Fer alguna cosa per guanyar-me el sopar, que vaig de pas i

tinc set i gana! -li vaig contestar-. No us moveu d'aquí va dir-me l'home que ara de seguida torno!

Portava un pic, una pala i un parell de cabassos quan va tornar i donant-me els estris em va acompanyar a una cleda que hi havia en tombar la casa. Una vintena d'ovelles em miraven estranyades i el masover em va fer veure quina havia de ser la paga del meu sopar. Treure fems no era el que més m'hauria agradat fer, però sembla ser que era una feina que portava pressa perquè les ovelles gairebé tocaven amb el cap al sostre.

Devia treballar un parell d'hores, fa o no fa, i passat el temps el masover em va fer sortir. Ja tenia un poal d'aigua preparat amb una mica de sabó i una tovallola. Renta't i després puja a sopar! -va dir i jo li vaig agrair la seva proposició. Vaig pujar unes escales d'un mas una mica envellit però agradable i de bona olor. La taula ja era a punt i al seu damunt unes menges saludables i apetitoses. Cal sopar aviat perquè no hi ha corrent elèctric i cal jeure d'hora! -va comentar, i sense més explicacions vam seure a taula.

Mentre sopàvem vàrem parlar de les terres i dels ramats i entre paraula i paraula endevinava quan amant n'era d'aquestes coses. Parlar del que a algú l'interessa és molt engrescador i el temps passa sense adonar-se'n. No sé ni les vegades que ell es va llevar de taula per

a traginejar el cresol però era ja més de mitja nit quan em va acompanyar a una cambra per a reposar.

Vaig dormir molt poca estona i tant bon punt el gall va cantar ja era seguit al llit cercant la roba per tal de vestir-me. Vaig baixar les escales sense pressa i provant de no fer massa soroll per no despertar, però el masover ja era a la vora del pou netejant-se la cara. Un cop donades les salutacions de rigor em va oferir aigua, sabó i tovallola per a què fes el mateix i així va ser. Mentre tenia la cara en remull em va dir que coneixia el meu pare i que durant la conversa se n'havia adonat de les meves il·lusions de llibertat i independència i que m'encoratjava a continuar en aquell camí però no fugint de casa sinó fent front a l'opinió dels grans. Si vols ser masover com jo no et preocupis -va dir- jo parlaré amb el teu pare i provarem d'arribar a un acord i si trobes que aquesta feina és bruta i solitària deixa-ho anar que la vida és massa curta per a fer compliments.

Al cap de pocs minuts la paella ja xisclava i unes botifarres neguitejaven en el seu interior. Un bon esmorzar és un bon començament del dia -deia el masover- i jo n'era completament d'acord. Vam fer treballar les dents i xarrupar el porró i finalitzat el goig va posar-se l'espardenya nova, va agafar una bota i fent-me recollir les meves pertinences va tancar la porta del mas. La meva innocència li va fer adonar de la necessitat de donar menjar al bestiar però ell amb un somriure tolerant em va fer entendre que em faltaven moltes coses per aprendre.

El camí de tornar a casa va ser més curt car ell sabia bé les dreceres i la forma d'avançar molt sense dificultats. Vam arribar a casa unes hores més tard i la mare ja era guaitant del balcó cercant entre els vianants el caminar del seu fill. La rebuda va ser una mica seriosa però el saber fer del masover va endolcir molt les coses. El pare va bracejar de valent i va amenaçar més d'un cop però el masover va anar amansint-lo fent-li memòria de certs fets de la joventut que ara no tinc perquè relatar, però que fa constància de què el temps passa però les persones no avancem al seu pas.

Ara una vegada enllestit el bestiar i tancada la cleda tinc una mica de menjar tou dintre l'olla i mentre ell es belluga amunt i avall, jo vaig omplenant de ratlles aquell diari que un bon dia, abans de anar-se'n on no vaig poder acompanyar-lo, em va regalar aquell masover al que jo vaig estimar com un pare. Alguna tarda quan entro al mas tinc la sensació que algun jove trucarà la porta cercant la independència i la llibertat i així jo podré convidar-lo a sopar i donar-li una mica de llum.

J.J.R.

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

CAJA DE MADRID

CAIXA D'ESTAMIS

VIII DIADA DEL CASTELL

COMANADOR 1995

Un any més els membres de la secció de muntanya del CCR ens trobem atrafegats en l'organització d'una nova Diada del Castell. Aquest any es tracta de la seua vuitena edició.

En una de les darreres reunions que vam tenir els membres de la secció i arribat el moment de decidir qui seria enguany el Comanador 1995, van anar sortint de boca dels companys alguns noms de possibles candidats. Tothom vam estar-hi d'acord, des del mateix moment en què algú va pronunciar el nom de FRANCESC IARTE i VERICAT. Qui millor que l'amic Paco, col.laborador habitual del Centre Cultural i d'altres entitats locals, dedicat des de fa anys a la recerca de les nostres raïls, treballador infatigable en diversos camps de la temàtica local. En fi... tots el coneixeu prou, i si no és així, esperem que el pugueu conèixer un poc millor després de llegir aquesta entrevista que hem preparat per a vosaltres.

- Edat?

Vaig nàixer el dia de "nadalet" de 1957, tinc ara 37 anys.

- Estudis i ofici?

Tinc realitzats els estudis de Peritatge Mercantil i respecte al meu ofici, treballo des de l'any 1979 com a empleat de banca i estalvi. Actualment estic en una caixa d'estalvis de la Sénia.

- A quines entitats pertany?

Bé, com a soci de simple quota en pertanyo a unes quantes, com crec que passa a moltes cases del nostre poble, és que n'hi ha tantes!. Tots coneixem aquell tòpic que diu que cada cop que quatre amics es troben al cafè, a Ulldecona organitzen una nova entitat; a Alcanar, fan un pou; a la Sénia, una indústria i, a Vinaròs, una comparsa de carnaval. Pel que fa a col.laborar i participar més o menys activament en la vida de les entitats, ho faig amb el Centre Cultural i amb el Centre d'Estudis. En el Centre Cultural he format part de la seua Junta Directiva com a tresorer durant els anys 1991 i 1992 i actualment sóc membre del consell de redacció de la revista CCR. Quant al Centre d'Estudis, sóc tresorer a l'actual Junta Directiva i també faig de coordinador de la publicació *Raïls*.

- Coneixem la teua afició per la història, els costums i les tradicions locals. Explica'ns com vas iniciar-te en aquestes aficions teues.

Bé, aquesta inclinació meua no deixa de ser una simple afició com qualsevol altra. Alguns disfruten al cafè fent petar la xerrada amb els amics i jo disfruto remenant papers plens de pols i mig esgrogueïts. Va començar tot com una simple curiositat. De fet, de menú ja m'agradava remenar les calaixeres i caixons per les golfes de casa ma iaia. Què hi buscava? Que sé jo!... Unes fotos velles, un gresol del carro, un reclam per caçar mussols, unes cartes antigues... Per cert que un dia, jo tenia deu o dotze anys, vaig tenir un bon desengany.

Resulta que remenant la calaixera de ma iaia, al carrer de «l'Embut», vaig trobar un petit fardellet fet amb un mocador de butxaca amb quatre nusos. Amb el coret al puny, vaig anar deslligant els nusos de l'embolcall esperant trobar... qui sap... potser les joies de la família?... L'ensurt va ser gros quan vaig descobrir que l'interior guardava una dentadura postissa. Una blanca ferramenta ressaltava al costat d'unes genives de pasta de color rosat. No n'havia vist mai cap. Un poc més i em cau de les mans. Bé, deixem les anècdotes i tornem al que m'heu preguntat. Vaig començar a publicar les meues primeres línies a la revista CCR, deu fer ara uns deu anys. Eren articles curts sobre natura, ecologia, costums i tradicions, sense definir-me per cap temàtica en concret. A poc a poc, la història local contemporània i principalment l'època de la segona república i la guerra civil han anat captivant-me.

Aquells anys, tot i que són delicats de tractar en una localitat relativament menuda com és la nostra, em resulta més o menys fàcil de treballar pel fet que existeix quantiosa documentació que es pot consultar al nostre Arxiu Municipal i per una altra banda m'ofereix la possibilitat de poder recollir memòria oral. M'agrada contactar i fer petar la xerrada amb els vells del nostre poble. Són veritables pous de sabiduria popular i... no cal dir el que arribem a disfrutar tots dos!... el vell explicant-me les seues batalletes particulars i jo de sentir-les, especialment si els pregunto sobre temes de la passada guerra.

- Digueu-nos, dels articles o treballs que has realitzat sobre temàtica local, quin escolliries o de quin n'has quedat més satisfet.

Uii! M'ho poseu difícil, però, abans que res, abans de conduir a cap malentès, vull dir-vos que jo no sóc ni cap historiador, ni cap erudit, ni cap professional de la ploma. M'interessa remarcar que simplement sóc un simple aficionat a la temàtica local, que intento escriure i divulgar allò que bonament puc, que ho intento fer el millor que puc i que publico allò que em deixen, però, això sí, tot ho faig com a simple amateur, aficionat i autodidacta que sóc. Un cop deixat això ben clar, i en contestació a la vostra pregunta us diré que potser escolliria alguns dels meus treballs d'aquesta ultima època. A aquests darrers treballs els he esmerçat més temps que no pas als anteriors i segurament és per això que els tinc amb més estima. Els articles més antics no m'agrada massa rellegir-los. Les poques vegades que ho gaig m'agafen ganes de fer-hi massa modificacions. Quant a la pregunta, si només em doneu opció a escollir un únic treball meu, m'inclinaria per un que encara no ha vist la llum i que apareixerà en el proper número de la publicació *Raïls* del Centre d'Estudis. De fet és un treball que he acabat farà uns quinze dies. L'he titulat: "El

cost humà de la guerra: Els soldats d'Ulldecona morts a la guerra civil." i es tracta d'una relació nominal de soldats morts al front o als hospitals de guerra, classificats per lleves i amb algunes explicacions com ara la data, l'edat, el lloc, el bàndol i circumstàncies de la mort de cadascun. Aquest treball va acompanyat d'unes setanta fotografies que hem pogut recollir, d'aquell centenar de soldats, fills d'Ulldecona i persones vinculades a la població, que van perdre la vida en plena joventut, en una guerra que no havien provocat. La veritat és que aquell va ser per a la nostra vila un cost humà excessivament carregós. Sí... crec que em quedaria amb aquest treball de què us parlo.

- Què en penses d'aquesta Diada i en particular del nostre Castell?

La gent de muntanya del CCR quan va organitzar aquesta Diada crec que va tenir una idea molt encertada. El Castell és, sense cap mena de dubte, la peça més emblemàtica del nostre patrimoni monumental, d'incalculable valor històric i símbol principal de l'escut heràldic que ens identifica com a poble. Penso que en aquells moments, ara fa vuit anys, quan va nàixer aquesta iniciativa de la Diada, el castell corria el gran perill de caure irremediablement a trossos. Crec que no m'equivocava en afirmar que, si el procés engegat de restauració del Castell es troba en el bon punt en què està, és en gran part gràcies a la sensibilització aconseguida i a l'estat d'opinió favorable que el CCR ha aconseguit crear amb aquesta Diada anual. També cal dir, és clar, que si aquesta sensibilització no anés acompanyada de la bona predisposició demostrada per part de les institucions públiques, que en definitiva han estat les que s'han rascat i es rasquen la butxaca, la restauració no seria avui la realitat palpable que és.

Em demaneu que us diga què en penso del castell. Com no em vull allargar gaire us anomenaré només quatre conceptes que em vénen al cap en aquest moment: el castell símbol d'identitat, el castell monument, el castell punt de referència des de quilòmetres a la rodona, el castell lloc estratègic, el castell control del territori, el castell poder senyorial, el castell útil refugi davant del perill, el castell testimoni mut del pas dels segles, el castell patrimoni monumental, el castell herència que ens sobreviu impunement... i res més?... Uii! no acabaríem mai, deixem-ho!

- Què n'opines de les darreres troballes aparegudes aquest any 1995 a l'esplanada del recinte intern del Castell?

Creo que aquesta important troballa, sense cap mena de dubte, ens ha d'alegrar a tots. Aquestes estructures del segle XV que van apareixent a la llum, representen un tresor cultural i monumental únic que ha restat relativament intacte gràcies a la terra sobreposada que l'ha protegit del pas del temps i de les depredacions dels homes. A poc a poc se'ns van revelant les seues belleses amagades com per exemple: l'aljub per emmagatzemar aigua de pluja, l'entrada principal amb doble porta en colze, les espitlleres de guaita, el pati d'armes... en fi. El silenci i l'oblit sepultaren l'antiga Ulldecona. La terra la cobrí i l'amagà de les mirades. Ara que tot torna a ser al descobert, el que cal és que siguem conscients del seu autèntic valor i lluitem per a la seua preservació. Els perills de permanèixer massa temps al ras, al sol i serena, són massa grossos. Em preocupa que allò que durant segles ha restat gairebé intacte, en pocs anys, exposat a la intempèrie i a la depredació humana desaparega per sempre més.

- Què en penses d'aquest càrrec simbòlic de comanador del Castell?

Tot i que no hi ha dubte que es tracta d'un càrrec merament simbòlic, el fet de nomenar un nou Comanador del Castell anualment, és un acte entranyable dins de la Diada. Crec que en certa manera ens ajuda i ens permet de reviuir i recrear durant unes hores un ambient, una vida i uns costums d'aquells habitants de l'edat mitjana, quan l'orde de l'Hospital dominava i controlava el llavors extens territori que constituïa la Comanda d'Ulldecona. El paratge del Castell, el més adient

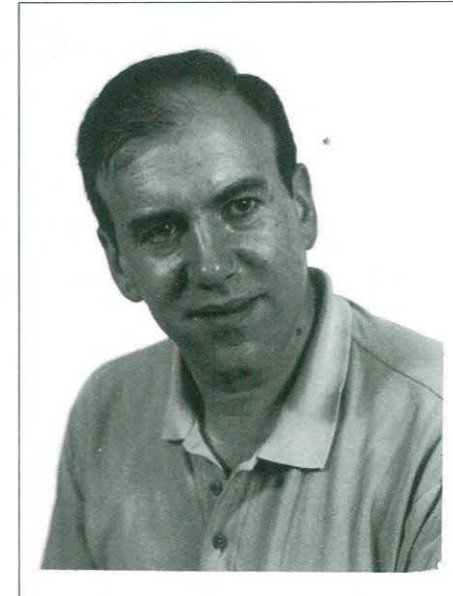
per situar-nos a l'època, acompanyat de la simbòlica presa de possessió, l'intercanvi del bastó de Comanador, els diferents parlaments, el nomenament com a Comanador, la lectura del pergami del manifest, i molts altres rituals i símbols que s'hi podrien afegir com podrien ser, juraments de fidelitat, homenatges, vestidures, etc... amb tots aquests elements simbòlics, es pot aconseguir, per uns instants, que la nostra imaginació ens porte a altres temps, de màxima esplendor territorial de la Comanda d'Ulldecona, i reviuir així tota una època passada plena d'ordes militars, de senyors, de vassalls, de feus, de castellanies, de batllies, de comandes, de castlans, de comanadors, en fi... un viatge i un tirar la vista enrere a l'ambient desconegut de fa set segles.

Aprofito l'ocasió que em brindeu per a poder fer pública la meua felicitació més sincera a vosaltres, companys de la secció de muntanya del CCR, vertaders protagonistes d'aquesta Diada, que amb el vostre esforç porteu a bon terme, any rera any, aquesta noble

iniciativa. També vull agrair el detall que ha tingut el CCR amb la meua modesta persona, en escollir-me simbòlic Comanador 1995, fet que considero fruit de la vostra amistat i de la vostra cordialitat que no pas dels mèrits personals que jo puga tenir. És una immerescuda distinció de què em feu objecte i que us agraeixo sincerament. Per últim, encoratjo tots els ulldeconencs perquè donant el seu suport a la Diada i amb la seua assistència a l'acte, no tan sols contribuïran a conèixer millor el nostre entorn, les nostres raïls i en definitiva la nostra identitat, sinó que faran possible que aquesta noble iniciativa de la Diada del Castell tinga la continuïtat assegurada que es mereix.

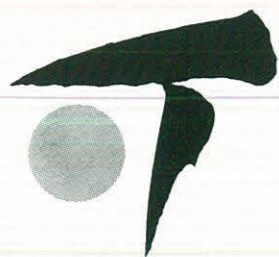
- Si tens alguna altra cosa a dir, pots aprofitar aquest moment per fer-ho.

No, simplement, vull demanar a tot el poble d'Ulldecona que s'anime i que pugui al Castell el dia de la Diada. Us garanteixo que compartirem i gaudirem d'unes hores entranyables entre amics. Abans d'acomiar-me us desitjo, com no, unes bones festes a tothom. Gràcies a tots, amics. Ens retrobarem el dia de la Diada del Castell en l'entorn del seu puig.

FRANCESC IARTE I VERICAT,
nou Comanador del Castell d'Ulldecona 1995

SECCIÓ DE MUNTANYA DEL CCR

Caixa Tarragona

COLLECCIONISME

Secció Filatèlica

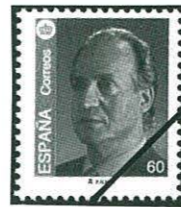
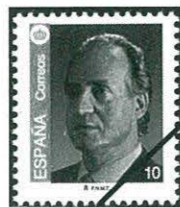
Mes de JULIOL

UNION EUROPEA

Fecha de emisión: 1 de julio de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 28,8 x 40,9 mm.
 Tirada: 10 millones.

SERIE BÁSICA: JUAN CARLOS I

Fecha de emisión: 3 de julio de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 10 y 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 100.
 Formato del sello: 21,5 x 24,9 mm.
 Tirada: Ilimitada.

El dia 1 de juliol Espanya va fer-se càrrec de la Presidència del Consell de Ministres de la Unió Europea. Per aquest motiu, i en la mateixa data, s'ha emès aquest segell commemoratiu en el que es reproduceix el logotip d'aquesta presidència.

MELILLA

Fecha de emisión: 6 de Julio de 1995.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Martelé una cara, 224 grs./m².
 Formato de la tarjeta: 148 x 105 mm.
 Tamaño del sello: 25,8 x 30,3 mm.
 Valor postal: 30 ptas.
 Tirada: 600.000

La targeta postal d'aquest any està dedicada a Melilla. Aquesta targeta ens mostra dos aspectes diferents i característics de la ciutat. Per una part la Melilla antiga, representada per la porta de Santiago, porta principal d'entrada durant molts anys a la ciutat. Per l'altra un edifici modernista, construït en 1917 per Enrique Nieto Nieto, deixeble de Gaudí.

XIII Jornades de Teatre

"Aquí hi ha mullader" obra que el CCR va representar en les passades Jornades de Teatre

Afeccionats al teatre, una vegada més el Centre Cultural i Recreatiu juntament amb la col.laboració de l'Ajuntament i Caixa Tarragona, organitza les Jornades de Teatre, que ja són una tradició al nostre poble, Uldecona estima el teatre, i això es pot veure cada diumenge de tardor al Teatre Municipal, on fins i tot es pot trobar gent de pobles veïns, que vénen a gaudir de les representacions, que ens oferiran aquests magnífics grups amateurs de teatre de Catalunya.

Perquè us comenceu a animar, per a les XIII Jornades de Teatre d'Uldecona, aquí teniu la relació de tots els grups i obres de teatre que hi participaran

NÚRIA AUSENSI
 Coordinadora Jornades

JULIO SANSANO I ROCA proposat aquest any com a millor persona vinculada a la cultura de Benicarló

Segons notícies publicades a "El Diario de Benicarló y Peñíscola" Julio Sansano i Roca, ulldeconenc que ja fa molts anys resideix a Benicarló, ha estat proposat a l'ajuntament d'aquesta població per les entitats culturals de la mateixa com a millor persona vinculada a la cultura en 1995.

Li donem l'enhorabona i recordem als lectors que Julio Sansano és molt conegut al nostre poble per les seues diverses facetes artístiques, també és un col.laborador bastant habitual de la nostra revista. Felicitats Julio i endavant!

Dia 1 d'octubre

Grup EL COVEROL de Granollers, amb l'obra: "MARAT-SADE" de Peter Weiss

Dia 8 d'octubre

Grup LA TRAMOIA DE SANTPEDOR, amb l'obra: "MAJORICA" de CESC FORTESA

Dia 15 d'octubre

Grup L'ESCOTILLÓ DE VILANOVA I LA GELTRÚ: "PERDUTS A YONKERS" de Neil Simon

Dia 22 d'octubre

Grup A.C. RECREATIVA DE FALS, amb l'obra: "EL TEMPS I ELS CONWAY", de J.B. Priestley

Dia 29 d'octubre

Grup ESCÈNIC DE NAVÀS, amb l'obra: "DEL PONT ESTANT" d'Arthur Miller

Dia 5 de novembre

Grup TEMPO TEATRE DE ST. JAUME D'ENVEJA "EL MÉS FELIÇ DELS TRES" d'Eugène Labiche

Dia 12 de novembre

Grup C.C.R. d'Uldecona, amb l'obra: "BALA PERDUDA" de Lluís Elías

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL.LABORACIÓ DE LA
 DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
 I DE LA
 GENERALITAT DE CATALUNYA

DIRECTOR:

Josep M.ª Alzamora Sanz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
 Josep Lluís Cabañas Vidal
 Joan J. Roca Labernia
 Jaume Coll Arnau
 Josep A. Lázaro Puente
 Isabel Bobes Castell
 M.ª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col.laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
 C.I.F. G - 43103332
 Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
 Tel. 72 05 81 - 43550 ULLDECONA
 D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
 C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)